

[Udenrigsministeren.]

hr. Diderichsen i, at vor Tysklandspolitik spiller en overordentlig stor rolle og formentlig vil komme til at spille en stadig større rolle i årene fremover. For Danmark vil forholdet til Tyskland vel nok praktisk talt altid være det vigtigste udenrigspolitiske problem, vi har. Jeg beklager som det ærede medlem de episoder, der var i Randers, og jeg er enig med det ærede medlem i, at det ikke er den slags episoder, der giver Danmark en større chance for at gøre sig gældende udenrigspolitisk; men jeg tror ikke, man skal overvurdere Randersepisoderne. Jeg tror, at man også i Vesttyskland er klar over, at det var en meget lille gruppe mennesker, importeret fra forskellige egne af landet, der iværksatte disse demonstrationer, og at de på ingen måde — jeg understreger: på ingen måde — kan siges at være udtryk for andet end for opfattelsen i en meget lille del af den danske befolkning. Man skal altså nok være opmærksom på, at det er beklageligt, at den slags foregår, men jeg tror ikke, man skal tillægge det alt for stor betydning.

Finansministeren (Poul Hansen): Jeg vil gerne takke det ærede medlem hr. Poul Hartling for en klarere erkendelse i dag end i går af, at fordelingspolitiske synspunkter indgår i venstres politik. Det ærede medlem ville afvise, at venstre varetog de større indtægters interesser. Hertil vil jeg gerne sige, at hvis det skal være venstres politik nu, så er det i hvert fald en desavouering af de synspunkter, der er blevet fremført under de forhandlinger om en skattereform, vi havde i marts. Det ærede medlem mente, at jeg blev stikkende i fordelingspolitikken og altså åbenbart ikke havde nogen sans for produktionspolitik o. s. v. Jeg tror, jeg kan nøjes med at skænke det ærede medlem den bemærkning.

Det ærede medlem hr. Poul Møller mente, at skattelettelser ikke var det samme som fordelingspolitik, fordi det drejede sig om, at folk fik lov til at beholde mere af deres indtægt selv. Dette synspunkt kan dog vist næppe holde, for hvis man vil gennemføre en skattereform og give relativt store lettelser for bruttoindkomster på fra 30.000 kr. til 50.000 kr. og give så små lettelser, løfte bundgrænsen så lidt for de små indkomster,

at det end ikke dækker merbelastningen ved en merværdiafgift, så sker der noget fordelingspolitisk derved, og det har en ganske klar tendens. Dermed vil jeg ikke sige, at proportionalsskattegrænsen ikke skal flyttes opefter, det er vi da alle sammen klar over at den skal, men der er jo dels spørgsmålet om, i hvilken takt, dels spørgsmålet om, i hvilken kombination med andre ændringer af skattesystemet det skal ske.

Det ærede medlem mente, at socialdemokratiet i den grad havde misregeret landet, at der ikke var lyst til nogen opsparing, men at folk i stedet for gjorde gæld o. s. v., og det ærede medlem anvendte ret stærke udtryk i den forbindelse. Det skal jeg ganske afholde mig fra og i stedet for henvise til den økonomiske årsoversigt for maj 1963, hvori der er en redegørelse for opsparingerne. Man finder her på side 40 en tabel over den samlede opsparing, og denne viser, hvad opsparingen udgjorde i procent af bruttofaktorindkomsten — det er et meget fornemt udtryk. Jeg vil gerne nævne nogle tal. I 1950 udgjorde denne procent 17,3, i 1951 16,8, i 1952 18,7, i 1953 20,8 og i 1954 18,3. De tre sidstnævnte år har vel lidt at gøre med, at vi havde en VK-regering fra 1950 til 1953, og her varierede procenten altså fra 16,8 til 20,8. Så går den lidt ned fra 1954 til 1955, nemlig fra 18,3 til 18,1. I 1956 var den 19,1, i 1957 21,8, i 1958 21,2, i 1959 23,6 og i 1960 24,1.

Desværre går denne statistik ikke længere, men jeg går ud fra, at opsparingen i de følgende år har holdt sig i hvert fald nogenlunde på samme niveau, og det viser, at opsparingsniveauet har været højere fra 1954 og fremefter, end det var fra 1951 til 1954, da det ærede medlems parti havde et medansvar for regeringen.

Jeg har nævnt disse kedelige nøgterne tal for at illustrere den form for agitation — for det må jeg have lov at kalde det — det ærede medlem betjente sig af.

Det ærede medlem var i samme toneart inde på nogle betragtninger vedrørende betænkningen om administrationens effektivitet. Jeg tror, det ærede medlem skal læse den betænkning lidt grundigere, end det ærede medlem hidtil har gjort. Hverken tidspunktet eller den facon, det ærede medlem anvendte ved omtalen her, op-